

Gårdarna på vår ort är i huvudsak småbruk
soårskötta i kuperad stenig terräng.
Många hade ingen gård alls, (backstugusittare)
Då blev det att söka sig annan utkomst.
Såväl av olika slag behövdes, en duglig smed
var sj utan arbete. Smedja, ett kind av i regel
brädder 6-7 alnar lång, 5 ungefär bred,
med en mur på långsidans mitt, där härden
var belägen, jämte plats till verktyg, tänger
och eldspade. Pälgen som förde kyl till
elden var utanför muren, med ett plåtrör
förenat med härden. Ett städ av järn pla-
serat i lagom höjd, på en ekstub. Städet
hade platt gata i ena ändan närmast härden,
rundad i den andra. På motsatta väggen var
filstänkare, med ett skruvstäd, diversas verktyg
mest gängverktyg, allt arbete gjordes för hand.
Personal, västar, och släggdräng, den senare

Luf. 61.

förde stora släggan och drog bäljen, samt i
öfrigt hantlangade. Mästar smitte järnet och
elden, samt lilla släggan (hammare)

Färsen på järnet i elden, gav besked om, när
mästar skulle härda det, kalla det i vatten, i vissa
fall olja för att få det segt. Alla jordbruksredskap
och den tiden, (det mesta av 1800-talet) vanliga
verktyg gjordes i en klensmedja, backor,
spadar, järnsåter, vridar, eggjärn, expiratorer,
och ^{någon} brädd till altning, dragkärra, vagnar, slädar,
m.m. Smedar fanns flera i varje socken.
Höjst i Kulltorp, berömd ykemed, Täljstämme
börsborrens. Burseryd, Västbo, berömd
för sina lissmeder. Hammarsmedja fanns
i Skörle och Mariestholms bruk. Drifström
kom järnet till klensmederna.
Bönder och Torpare, som bodde nära
sjöarna, tog om vintern, när isen var

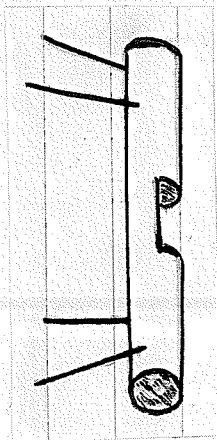
bärkraftig, uppr maln från sjöbotten -
 hål högs på isen, och underhöktes, om maln
 fanns, med ett verktyg kallat baka, drog
 malen ihop till en hög på sjöbotten -
 Ett annat redskap, sällningen, en behållare
 med för vatten, genomsläpplig botten, sänkta
 ned, och fylldes med maln, drog upp på isen
 i stora högar, så länge maln kittade, sen flytta-
 des till ett nytt hål - Till det arbetet fordrades
 en vass och stark man - Ox och hästskjutsar
 fördes malnen vidare till bruket - Stommen
 manna köll såväl kvinnor som män - Från
 Teaten och Mosjön till Marickholms bruk i Kungälv
 Från Härn, till Hälseds bruk i Gnosjö -
 Åminne bruk i Kädd, hade inmutningskätt
 till flera till sjöar, Horreata sjön, Nätasjön,
 Vidöstern, jätunnen, de malnen blev
 gjutjärn, Bänder och arbetare trängdes om för
 Fjärstena

Snickare fanns det även, Thuggeräddsaaker skjedde
av de flitta män. Skedar skedat klappsträ
valksträda (tvättsträda) m.m.

Möbel och bodskaps-snickare fanns gott om
i byarna, någon gjorde verkligt fina saker,
som blev mycket betalt, på grund av den myskna
sid som åtgick härtill. Ackret utfördes i
mycket små lokaler ofta i samma byggnad
som bostaden, eller också i en liten snickarestuga.
Verktyg var hyvelbänk yta och olika såg
blåsåg som drogs av två, och vermed ut olika
träslag (främst, massivejök, ek, ask.) Togs
ut färre till belagda möbler, En sådan snickare
hade även träsåren, ^(idrottshand) möjligen på vinden i
lestadern. Skyllar och hoggjärn (stämjärn)
av större och mindre slag, skredhyvel,
som drogs av två, slätthyl, och puts-hyl,
samt sträckhyvel, till ytor som lisnades.
4 Fumstok, cirkel, ritmått, vinkelmått, och ritstift

Skulptur till olika slag av listverk, Skuv-
Tringar till limmade sömmar, Belagda möb-
ler, polerades av snickaren. ^{många användes till} enklare målades.
Gravsten var det gott om hos bönderna, och
erhöls för överkomligt pris. Lina sågverk
som drogs av vattenkraft, fanns här och der,
"grindsåg". (mindre kam-såg)

Pumpar och vattenledningar av trä, användes
långt in på 1900-talet och hade sina ättlingar
yrkesmän. Korgmakare, framställt korgar
av träspånor, för insatser, Potatiskorgar
och potatiskorgar av snettå, dessa drogs och
bring och försåldes i husen. Träskomakaren
var oundgänglig och färdig till gårdarna
lika väl som skomakare och skräddare.
Materialit var björk eller al, al var
lättare men, missades ättlingar.
Utrustningen var en "Träskobock" se teckning

^a
sag, yxa, naver köskia slättjärnen och bandkniven.
färdigt rundvirke, av den blivande träskons
längd, yxades utvändigt något till, i form
av en sko, och bålades fast i fördjup-
ningen, på träskobacken. Nu borrades
med naveren, först ett hål, ungefär fotens
längd. Derpå grävdes ytterligare ut med
köskian, ~~ett~~ till plats för foten, sist
användes slättjärnet, som gjordes träskon
fin och slät inuti. Alla skeddes ut på
vedbacken. Sedan togs träskorna in i
stugan och gjordes fina utanpå med
bandkniven. Sist impregnerades de
i bål och tå med tjära utvändigt, förkedes
sångsamt och var färdiga. Till ett pris
av 5 skilling parst, när ägaren släppte virket
och kost, senare steg summan till 25 öre.
med tiden och modet, blev träskomakaren träfelmakare.

Boträffande Textilflöjd, beredde den kvinnliga
befolkningen under ^{helt} hela 1900-talet, allt
som användes till säng och gångkläder för
hela familjen. Samt övrig textil, mattor och
frydnad. Vår dukar handukar och säckar
de fattigkvinnorna arbetade härmed mycket
för de förmögna.

Den välbekanta Mormor på Hårrestad
i Rårda Fk. Pettersén, hjälpte många
fattiga, även bestöare, till arbetsförtjänst
med spänad och vävad. Mormor underhöll
med material och avyttrade färdiga alster.
Bränn^{mat}tjärta, var en binärning, tjärten användes
till att bevara alla möjliga redskap
för röta. Enklaste sättet att bränna tjära
är. Stubbar och annan tärved av furu
(skadad furu) fylles i en större gryta eller
plåtunk, välvs över en ^{sten} med hål i

ett kärl, sättes under hårt gas tjären
att rinna i. Så eldas över grytans botten
och sidor försigtigt så inte tjären som
är "eldpänga" ^{bränd}. När all tjären rannit
ut är vedens fina kol, som samlat, efter
många grytor, kunde säljas till smed-.

Första deceniet på 1800 hundratalet var,
Bränning av pottaska ~~var~~ en hushållning,
även på vår ort. Den mesta askan
erhövs av avfallet på lövved präntat bok
och björk, men att avfall av skog dugde,
samt buskar gjung löv växtdelar ormbun-
kar, det bästa av skogen användes inte, ~~de~~ var
för dyrbart, möjligen kuttet och mindrevärdigt
grönt och färskt kvi, gav mer aska än fort.
Bränningen skedde ute, bästa platsen, en
fördjupning mellan bergklippor, skyddat

för vinden, så att inte askan flög bort. Efter
och en grävd stenad fördjupning. Bränslet
lades i högar och påtänder, pågylning skedde tills
allt var upbränt. Så fort bränningen var skedd
och askan släkt, togs denna under tak, all
aska ^{4/5} spisar tillvärtogs och användes även.
Man hade man ett stort loken, (L³) med
Tapp. till vilket man hade 2-3 lösa bottnar
med många små gen~~borrade~~ borrarade hål. Dessa
placeras ett par d.c.m. över den verkliga
bottnen, överhöjt med ett grovt linnekläde,
och därefter ett tunt lager kaln. När fylles
karret med aska, och kallt vatten påhålls,
när vattnet sjunker påhålls mera.
Så får vattnet stå över askan i dygn, Tappen
tages ur karret, lutten fick rinna ned i ~~en~~
en balja, som tömms över, och får gå genom
aska flera gånger, ja flera, dessutom.

Efter detta slås lutten i en stor gryta, och för
boka till all vätska är borta, och innehållt
fast som sand, detta var rå potaska.
Lättes ytterligare över stark eld och söres
med järnårade, till innehållt blir
vitt till färgen, då är potaska rå den kan
bli, och färdig. Den begagnades vid tillverk-
ning av glas, tvål, såpa, vid färgning
och på apotek m m. Fattiga, men arbets-
villiga och föreståndarna, kunde komma
över det, samt materialt gratis, av skogägare,
då det innan bränningen ej hade något
egentligt värde. Lågnades kär, lånades
det mot en annan tjänst. Därför kunde
detta bli en de fattigas binäring på sin tid.
Själva har jag aldrig sett arbetet utföras
men min mor hadde vetat om det.

Kolning förkom mer än något annat som
binäring, kring 1800, och delvis in på 1900-talet.
Detta skedde på vintern. Bönderna som ägde sko-
gen, låg med att sitt ~~hushåll~~^{i skogen} (ibland även leyd-
hjälps) utom husmodern, som fick sköta hemmet
barnen och djuren. På återväxten, tänktes
isfrys, utan kalhöggs, smått och stort. De yngre
^{och äldre} fick hjälpa till så långt krafterna räckte, de kryp-
tigare med det tyngre verktyget. Milorna
breddas ut över skogsmarkerna, efter hand
som kolningen gick fram. Milan sattes
på följande sätt. Först planterades
milans botten, så den blev jämn, en rundel
av olika storlek, 5-7. pinnar i diameter
planen övertäcktes, med skogsavfall (tyocka
kvistar). I mitten lades något särskilt lätt
antänt, tjärved och tunna stickor. —
Omkring detta, bestar tre grövre träd

hoppfogade, sammanspikade på så vis,
att det fanns en mindre öppning uppifrån
och ned. Här omkring sättes nu pop-
veden, större och mindre träd, brösthögt,
så tätt som möjligt, till hela milbotten
var fylld. Då vid fog stibningen av
milan, (jordpåfyllning) över ~~h~~ det hela så
att inte luften fick tillträde.

Träd av det övriga virkets längd, sättes
kunt milan, med en alms mellanrum,
I dessa stockar, grävdes med yxa eller
sag ut "nock" (fördjupning) även det
med en alms mellanrum, och placerades
virke, omkring hela milan, bildligt talat
som ~~ett~~ band omkring en turm.
Nu över fog jordpåfyllning, omkring hela
milan, (vidande på det sist utsatta virket)
till en tjocklek av 6-7 tum.

När detta var färdigt kom turen till Foppen,
En landgång lades från marken till milan
Fopp, som överfäcktes med fört en derpå
mossa, och rikt jord till minst samma tjök-
lek som förtända. Sist fändes milan
nere vid botten, genom den lemnade öpp-
ningen, som skyndsamt fylldes med torr
ved, och derpå jord, så hugten infestades.
Till detta såväl som andra arbete, måste det
vara en föreståndare, som hade ansvaret,
och med annans hjälp vakade över milan
natt och dag i 4-5 veckor om vilket var
färdigt, halva den tiden om det veckot
var fort. Därefter var milan och kolon släckta,
grädes med hästar till brukan. En ygge (höck)
kol, innehållande 12 tunnor köstade vid
skedskiftet 12 kr. Tidigare värt billigare
även lunderna använde kollet Träkol in på 1900.

När de större ~~sagverken~~ sagverkens tid kom, uppfördes
kolningen i skogen, och blev förlagd till
dess, då var det endast avfall, rikelig
och svavvel som kolades. Der användes
till täckning av militär järnskåpspän. Nu
kolas inte alls på vår ort!

När under sista decenniet av 1800 talet,
skogsaffärer tog ~~en~~ fart, och virket
fördelades till bjälkar, uppröst ett nytt yrke
Bjälkbyggare. Dessa var ej att förväxla med
vanliga skogsarbetare, som det fanns godt om
denne tid öfverallt. En bjälkbyggare
förskades mer, säkert ögr, och van hand,
samt kraft i armen till att svinga, den en halv
meter långa bilan. Det yrket var också
dubbelt betalt mot annat skogsarbete, ända
upp till 5 kr. någon dag, vilket verkligen

var en mycket stor dagsparring denna tid.
Arbetet utfördes vintertid, och leddes av en
förman, som med sitt Bjälkhuggarslag för
vida omkring.

På sommartid arbetade laget i regel med
dikning och odling, då jordbruksförbät-
tringar även, fick vid denna tid en
upprävning.

Bjälkhuggarnas yrke, är längesen förbi,
det duger ej längre med skrädda bjälkar,
om än släta, och fina, Sågverken har för-
tagit, förädlingen av virket, som sågs i
skogen.

Skogsköraror utförs i huvudsak
med lastbil, eller traktor, ett par man
och domkraft. Virket exporteras,
det som ej förbrukas inom landet.

Till Husettsmarknaderna, Wernmans, Eislavsd,
Västbo Is, Långaryd, Burseryd, samt till Torgslagerarna
i södra Unnaryd, och Inmälansstegenar
fördes allt som fanns att avyttra, hästar, nötkre-
atur, spridgrisar, jordbruksprodukter, säd, potatis,
gröer, grönsaker, slag, skålling, (svinslag) fårskop-
par, smör, ägg, och ost. — Allt av trähöjd
möbler, laggbär, korgar, träskor, Feäskedar, trä-
skålar, Feäskrikar, smöraskar. m. m. Väststol och
vad dertill hör, spinnrock m. m.

Allt av smide - jordbruksredskap, åkdon. Sadel-
makare med sin slöjd. Bläck, och kopparkärl
glar, ~~sten~~ lör, och smuckkärl. (Lör götka ej
att för glömska). Lin, och ull, Spämad, och
vävnader i ylle (vadmal) och lin. Schalar
huvuddukar, och halsskär. Sigfridsmännen
i Waxie var bekant för sin skinnmarknad och
Fextilslöjd, och satte priset härpå. Ljungby

och Wrigstad var stora marknader, mycket besökta. Västgötaknäckar kom med Textilslöjd. Och efterhand, allt efter utöskningen, kom alla möjliga knäckar, (gårdparihandlare) med fabriksstygar och grusbåt. Dessutom fanns karamellstånd, med hemmakokta polkagrisar, och karameller, klädda i jättestora silkeppapper, och med text för älskande. Lyckobrev, som förutskick framtiden. På "mäten" (marknaden) som var ett folkroj, samlades alla. Allmogens gjordes sina gå upköp där, husbönder och tjänare skräppades och kom överens, de senare tög stäa (målades). Där bytte många Par o Thorsti, om inte precis ring, så löften i alla fall, som kött, jagda ord, och handslag gäld, och var bindande, och äkta. Marknader och torgdagar, är delvis kvar men väst ingen medelpunkt för handeln numera, fåtagst besökta, källan av vargdom.

Fattigdomen hos allmogen i Westbo, var på 1800 talit mycket stor. Det fanns i huvudsak endast småbruk, med 3-4 högar 6-7 kor, samt dragare, ^{och smådjur} ett par herregårdar, eller krono hemman i var socken, även på dessa levdes mycket enkelt. Jorden mager, ingen inrikt i jordbruket, och kreaturakötsel, kreatursstammar inavel och vältrödd, såliga vedskap, ingen konst gödsel, Ingen ordnad handel med animaliska produkter. Brödfödan mest efterfrågad och dyr 20 kr Tunnan för råg, i mina föräldrars barn och ungdomstid. Havren som då allmänt användes till bröd, 8-9 kr Tunnan. I följd deraf odlades säd, och åter säd, vilket ju förklarar de dåliga skördarna, och många misväxtår, man räknade med ~~en~~ ett bort fört år. Sedan med undantagsförmåner, var ofta en tung skatte för de unga, den bestod deri, att de äldre lönade

från sig sin hushållsdel, till barn som ville gifta sig, och bilda familj, dessa i sin tur, bads oftast inget annat att försörja sig med. Steniga delades gården till två av barnen, och kunde i så fall bli tre hushåll på samma gård. De gamla sålde billigt, mot förmåner till döddagar, enligt avtal. Hushåll, vedbrand, spannmål, potatisland, sovel, mjölk, i vissa fall skötsel och vård, kyckling, o.s.v. De flesta familjer hade många barn. Varför det blev sådant trångt och snålt om allting. Alderdomen är en välkänd sak, för både gammal och ung. Det tryggaste var i alla fall lite jord, för födelse skuld, och egen jord, det förnämligaste. Torparna hade ju även mat (om inte torpet var för litet,) så länge krafterna stod bi. Men rättgörelsen var förskräcklig, de många dagverken, sugade marsten ur torparen, odlade han och förbättrade jorden, och kunde hålla mer djur blev det flera

dagsverken till huvudgården. Och när kraften tog
slut, hade han ingenting att leva av, då blev det
fattigkijels. — Ingen ordnad skolgång fanns,
En gammal soldat, eller annan läskunnig
person, Invalid eller oförmögen till arbete, var
anbubärande lärare i socknen. Lönen var oftast
hustium, spannmål och något sorrel, som föräldrarna
till barnen erlade. Backstugornas barn hade un-
dervisningen fritt, Och delvis även matdagar av
bönderna. Att de kvinnliga lärde sig skriva
ansågs överflödigt — för de manliga var det
något nödvändigt, mormor kunde inte skri-
va, min mor något lite (sjelolärd).
Materialer att lära sig skriva var en större
samlåda samt en spetig träpinne, der börjades
med stapel o. s. v. Det gick lätt att stryka ut.
Om barnen skolkade från skolan, var inte så noga,
hos många fattades kläder och ävån viljan.

I de flesta socknar fanns det någon skrivkunnig, som mot vederlig vederläggning uppsatte handlingar, och nödiga meddelanden, friare, och kärleksbrev! Inneviden var allmän, och med dess verkningar, en bidragande orsak till fattigdom, bonnmalaska medfördes till alla sammankomster. Vid tillfälliga besök i hemmen, bjöds på brännvin! på inlöst kalas, glädje eller sorg, fick sprit fattas. Backstugans folk, stämpades som slös och lata, ej så mycket att undra över, då det ej fanns för dessa, många utgifter att besatta sig. Kansje tidvis även undermåda. Underhåll, helt eller delvis av fattighjelp. Ensamma sjuka ur stånd att hjälpa sig själva gick eller flyttades på "koten", och skulle vistas åtta dagar på varje helt hemman. Dessutom gick många av förut nämnda

omkring och tiggde. "Julagångarna" (d.v.s. till julen) skulle de ha båd sovst och bröd, och där det gällde avlagda skor och kläder. Det var förbjudet gå utomsocknas, förbud som ej respekterades. En, landsplåga var de återstående gossarna, som i många fall, inte var eller blev något annat än ykesbiffare. Dessa var pockande, och satte många gånger skräck i kvinnor och barn. Tattare och löst folk var även obehagliga individer, som alla sög på almqen..

I de flesta socknar på orten, fanns det någon eller några som gjorde stadssor, som det kallades. Min mormors far, boende i Klövåsa (mormors född 1812) köpte upp smör och fördade med hästskjuts till Göteborg, och hade hemman huvudsakligen satt. Nils Ingemarsson Hultbolst Lanna, född 1811, var en, dylike

mellanhand. Likaså vid samma tid Gustav Lamm
i Lanna, båda dessa körde till Helanstad. Och
hadd i bondans varjehanda förnödenheter, salt
garn snur m.m. som de i sin tur avyttrade,
Nämnda män, var även besande i bräder.

Som bönderna själva, eller deras folk, so båda
könan, tillsammans kördess, en hel "göra", som
det kallades, (mångalass) När jag var ung
berättade en då gammal gumma, som varit med
och kört, det gick inte an att ha aldeles nya
träskor på sig, de blev för tunga, den som körd
gick åka endast så det bar utför, Träskorna
gick inte heller var för hårt slitna, då höll
den inte baren ut. Sommartid gick det
att bra att plocka "sniglar" utmed vägen,
till smörja åt träaxlarnas vagn. Även
dessa färdefolk tog hem bär och diviser, samt
utträttade skicksbud.

En by som Lanna, med en folkmängd 1800-talet
på 300-350 personer, fanns sanna Finsnermän
möbelsnidade, smed och vagnmakare, skräddare,
skomakare, Bjälkhuggare ^{murare} m.fl. Alla i uti hus
håll, hjälptes åt med allt arbete, kvinnor och barn
i mån av behov, och efter krafter, med vilket
tungt arbete som helst, ute och inne, på åker
och äng i skog och mark. Tjenstefolk var det
godt om, huvudsaken var för dessa, att ställa sig
så, att de fick bli kvar, hos husbonden.
Kvinnorna var inte bortskämda. En bondmors
mer än 50 år äldre än jag, talade om, hur hon
höll upp fötterna på unghästen, medan maken
skodde denna. På natten fick hon pojken,
den sjunde i ordningen, den saken redde hon
själve upp, utan någon som helst hjälp.
(maken sov på vinden) Att barnet kom något för tidigt,
trodde hon möjligen, berodde på, att förlongen
som hon kallat var benstygig (orolig)

Andertorp, Gnosjö och Kulltorp, är de mästare socknarna i Västbo. Det är också därifrån som de första industrierna börjat. Träddragerierna i Gnosjö, nämnes som den första industrien i orten. Många söker sig bondens barn, både söner och döttrar till fabriker. Som varande det bäst betalt, lättaste arbetet, med största friheten.

För närvarande, har vi mycket goda tider. Alla friska, arbetsföra och sköttsamma personer har godt om arbete, och bra betalt, kan mycket väl spara, som ju myndigheterna uppmuntrar till. Av överflödet, går nog mycket till nöjesindustri kläder och kosmetik.

Även bönderna tjänar pengar, för dessa gäller det att följa med sin tid, vad maskinkraft och jordbrukets skötsel i övrigt kräver. Den levande arbetskraften ställer sig på detta områdes dykbar.

En mycket nödvändig sak, vid snickeri av möbler var att virket var Fört. Förtvningen skedd på så vis, att virket lades upp i den k. gällan i taket af fast i bostaden, och fick ligga der i månader. En annan mycket nödvändig detalj, vid arbetet på finare belagda möbler som polerades, var att ytan var aldeles slät, var för den slipades i oändlighet, först med socklen (ett verktyg av stål) sedan med "kännetyg" (pulverisrad slipsten) och primpsten, innan färgen som var av olika slag påströkes, ~~innan~~ följde poleringen, i vissa fall brändes (trätades) fräddet med skedvatten. Mahognybrunt beta (färg) beredd av arboke på 3 delar ~~av~~ brun i det gult Brasilja, tillsatt med halt lite alun. Rött fick man av arboke på 8 lod fennböck 1 l. alun, efter det fräddet först beskänkts, med 1 l. fennsolt löst i ett stopp vatten

Kompliment
för färgen
de.

Om fäsen ytterligare översättes, med dylikt
lösning av potiaska och vatten flera gånger
gånge, ändrades färgen till purpur, och violett.

Gult fick man av arkoke på gversitron, gulholz
eller, gurkmeja, efter att först som i förut
nämnda, behandlats med potiaska eller alun
löst i vatten. Till blått användes lika delar

Indigo Karmin och alun löst i vatten, tillsatt
med något svavelryka. Till grönt, färgades
först gult, derefter med blått som i föregående.
Till brunt, järnsötsackok, derefter en lösning
av skedvattenvitriol eller grön vitriol.

Till svart 8 delar blåholz, mot en del stött
galläpke, blåholz kokas först i tre timmar
i vatten, derefter tillsättes galläpke kokas
änno 1 halv timme, silas, tillsättes 3 lod järn-
vitriol 1 1/2 lod kopparvitriol. På dessa
färger m. p. l. färgades med Polfyrolja

Till denna användes korsad Schallack, ljus eller mörk, eller båda tillsammans, allt efter önskad färg) löst i stark sprit. Polering var ett tidsödande arbete vartill fördrades godt handlag och övning, polersudden bestod av stickat slitet ylle mångdubbelt, inlagt i fintvridigt linne genomdräkt av politys, lindrigt fuktat med rå linolja. Till sits i finare soffor och stolar flätades av rotting (språnkrör) skallet av rottingen användes här till, försvades i lika breda längder 5 mm. och fästes i möbelen och förurligen flätades. Ett precisionsarbete! Allt skedd för hand, försvade arbeten polerades i svarven. Till inläggningar i bättre möbler, användes i regel svart ek samt lönnträd, ek som legat i sankmark eller vatten länge blir svart, fortfarande starkt, något mjukare att arbeta. De olivia

Trädslagen till inläggningar limrades
ihop först ihop, och sågades sedan ut i sty-
cken till inläggningen. Limmet var kon-
magjort kokt av slaktarpan. Limputtan
var en skopa placrad i en trepotagryta
fylld med vatten. Snickare, hade mät och
stil från mätaren belärt av, både dessa
hade sina modeller i huvet. På samma sätt
var det med byggmästare, som aldrig hade någon
ritning att gå efter. Det syntes på Scheporje-
ren, om Parkman Petter Mell, eller Andersson
i Hälmo, snickrat den. Om huset var byggt av
Karl Abram, syntes på utanskripten. Pettersson
i Marås, hade sin särsköna stil, och bekände
Pelle från Kärnemo, med sina glasveranda
var ett steg vidare än de övriga.
Med tiden blev det ju mönster och modeller
från möbelfabriker, men då var de gamla
snickarna ur kårningen.